

[Poul Nielson]

Begrundelse

I sit svar af 15. marts 1989 på mit spørgsmål nr. S 642 anfører trafikministeren, at det forekommer uforståeligt, når spørgeren hævder, at den i lov om trafikhavne fastlagte procedure ikke skulle have været overholdt.

Som baggrund for dette ordvalg er i svaret anført, at de to parter i sagen, Fredericia Kommunalbestyrelse og Mærsk Olie og Gas A/S, havde afgivet indstilling om takstspørgsmålet til Trafikministeriet.

Ingen af de to parter ses imidlertid at have haft nogen som helst lejlighed til at udtale sig om selve nedsættelsen af taksten, idet kommunen i skrivelse af 30. september 1988 alene har oplyst om størrelsen af råolieudskibningen i 1988 samt tilkendegivet et synspunkt om, at taksten for 1989 ikke burde fastsættes lavere end mellemste takst, ligesom Mærsk Olie og Gas A/S heller ikke i sit brev af 10. oktober 1988 konkret berører selve spørgsmålet om havnetakstens størrelse.

Hvordan kan problemet så dreje sig om »en yderligere forelæggelse for Landshavnerådet eller drøftelser med havnesammenslutningen og kommunalbestyrelsen«, sådan som det er anført i den i spørgsmålet citerede skrivelse til Sammenslutningen af Danske Havne?

Svar (20/4 89):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Inden fastsættelsen af råolietaksten for Fredericia Havn for 1988 foregik en indgående behandling af sagen såvel i Landshavnerådet som i ministeriet bl.a. med afholdelse af møde med Sammenslutningen af Danske Havne og repræsentanter for Fredericia Kommunalbestyrelse.

På grundlag heraf traf ministeriet sin principielle afgørelse i sagen i brev af 18. februar 1988, hvori en særordning for vareafgiften af råolie til udskibning over Fredericia Havn blev fastsat, således at havnen i 1988 inkl. skibsafgifter skønnedes at ville få en indtægt fra råolieudskibningen på ca. 8 mio. kr.

Efter at dette princip således var fastlagt, fastsatte ministeriet efter modtagne indstillinger fra Fredericia Kommunalbestyrelse og Mærsk Olie og Gas A/S med oplysninger om udviklingen i råolieomsætningen i brev af 22. december 1988 olietaksten for havnen for 1989. Takstfastsættelsen var helt i overensstemmelse

med principbeslutningen i brevet af 18. februar 1988, idet taksten som bekendt blev fastsat således, at provenuet i 1989 skulle blive ca. 8 mio. kr. med tillæg af 4 pct. svarende til den pr. 1. januar 1989 gennemførte generelle forhøjelse af skibs- og vareafgifterne i provinstrafikhavne.

Denne procedure er således i fuld harmoni med § 11 i lov om trafikhavne.

Spm. nr. S 771

Til *socialministeren* (14/4 89) af:

Hans Strunge (S):

»Hvor mange kontorer eller institutioner i offentlig regi med publikumskontakt har installeret teleslynge til brug for hørehæmmede, og vil ministeren give tilsagn om, at resten snarest muligt får installeret teleslynge?«

Begrundelse

For medborgere, der har nedsat hørelse, er det ofte forbundet med store ulemper at komme i kontakt med offentlige myndigheder, der ikke har teleslynge.

Svar (24/4 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Socialstyrelsen har oplyst, at der ikke findes nogen samlet registrering af, i hvilket omfang der er installeret teleslynge i kontorer eller institutioner i offentlig regi med publikumskontakt. Boligministeriet har bekræftet dette.

Ved forespørgsel til flere teleslyngeinstallationsfirmaer har Socialstyrelsen fået oplyst, at teleslynger er ved at vinde indpas i private virksomheder (f.eks. pengeinstitutter, apoteker og private jernbaner), og at disse anlæg i mindre omfang også etableres i offentlig regi.

Det er regeringens mål på handicapområdet, at problemerne skal løses inden for den sektor, hvor de opstår.

Der er efterhånden sket en generel anerkendelse af denne målsætning. Der er således i de forskellige sektorer taget en række initiativer til etablering af anlæg, f.eks. i kirker, teatre, biblioteker, råduse, bistandskontorer og enkelte postkontorer.

Eksempelvis har Kirkeministeriet i et cirkulære af 21. marts 1986 om trådløse høreanlæg i kirkerne udtalt, at der af hensyn til hørehæm-